

ΣΟΦΙΑ ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΥ

Η τρίτη γενιά

γάλον
τυπωθήτω
δεσμός

ΣΟΦΙΑ ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΥ

H τρίτη γενιά

ΤΥΠΩΘΗΤΩ - ΛΑΛΟΝ ΥΔΩΡ

Η ΤΡΙΤΗ ΓΕΝΙΑ

Στον άντρα μου

Γενιές ολόκληρες εργάστηκαν για μένα
το δρόμο να φωτίσουν στις νευρώσεις,
μ' ανείπωτα όλα τα χιλιοειπωμένα.
Οι πράξεις, που βαραίνουν στις κλειδώσεις,
οι πρόγονοι (αν και νεκροί) δια ζώσης
να μαρτυρούν απ' την αρχή τα μυστικά –
στο τέλος πάλι ν' απειλούν μην τους προδώσεις:
η τρίτη εμείς, φαρμακερή γενιά.

Γενιές που φύλαξαν στη μνήμη τους κλεισμένα
τα τραύματα και τις παλιές διαβρώσεις
σε μια αλυσίδα, με τα μέλη τους δεμένα
(τι βάσταξες και πόσα θα σηκώσεις,
πόσα άλλαξες και τι μπορείς να σώσεις;)
και δεν αντέχεις και φωνάζεις: “φτάνει πια!”
Μα ο αλήρος έλαχε σε σένα να πληρώσεις –
στην τρίτη και φαρμακερή γενιά.

Γενιές που έληξαν, προδιαγεγραμμένα,
στων απογόνων της πικρίας της τόσης
που δεν θελήσανε παιδί να κάνουν ένα
(τον πόνο, ω αναγνώστη, να μην νιώσεις).
Την αλυσίδα δεν θα επιδιορθώσεις –
τη σπάζεις μόνο και φωνάζεις: “αρκετά!”
Έτσι στο φως αναβαπτίζεται, της γνώσης
η τρίτη και φαρμακερή γενιά.

Πρίγκηπα, μου χεις τάξει νέα γέννα
σαν καταγράψουμε μαζί τα κωδικά
παλαιά βιβλία, στο σεντούκι φυλαγμένα
η τρίτη εμείς, φαρμακερή γενιά.

ΔΥΟ ΣΤΙΧΟΙ – ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ό,τι κι αν ιάνω, ό,τι έκανα είναι λάθος·
κάθε προσπάθεια καταλήγει στο κενό.
Μετέωρη πάντα, σ' έναν άγνωστο ουρανό
την μέσα άβυσσο, π' ανοίγεται, φθονώ –
να την κατρακυλήσω ως το βάθος.

Ό,τι κι αν είπα ή έγραψα δεν μένει
μήτε κρυφό – ούτε δυο στίχοι-προσευχή.
Στο χώμα φεύγουν και κυλούν με τη βροχή
μες τον αέρα αντιλαλούνε, σαν κραυγή
και με διαλύει πάντα η Ειμαρμένη.

Ό,τι κι αν σκέφτηκα, κομμάτια έχει γίνει
που διασκορπίστηκαν σ' εκτάσεις αχανείς
κι όσο κι αν ούρλιαξα δεν μ' άκουσε κανείς
και συνεχίζω από τότε, ημιθανής
μόλις να σέρνομαι, απ' το πάτωμα ως την κλίνη.

Ό,τι κι αν πόθησα, λαχτάρισα, του ανέμου
ύστατο σκόρπισμα στην τελευταία βραδιά.
Ο χρόνος τέλειωσε – σημάδι στην καρδιά.
Οι πόρτες έκλεισαν. Παρέδωσα κλειδιά
κι ας υποθέσουμε δεν έζησα ποτέ μου.

ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ

σε δίκαιη μοιρασιά· κάποιος τυφλός
θ' ανέλαβε τον ρόλο διανομέα
και λάμπει της ζωής μου ο πακτωλός
απόψε, στον Οκτώβρη της εννέα
Ααρών Μνησιβιάδης, Γενέθλια 2011

Τ' όραμα της ζωής μου ένας τυφλός
το πρόβαλλε μπροστά στον προβολέα.
Στο τρίτο το κουδούνι ένας κουφός
με βιάση είχε σηκώσει την αυλαία.
Ο σκηνοθέτης, χρόνια ήταν τρελός
κι είχε προσλάβει αυτιστικό υποβολέα.

Στο έργο της ζωής μου ο γηθοποιός
παρουσιάζει αιφνίδιες παραλύσεις
κι οι ιστορίες δεν εκτυλίσσονται στο φως
–υπόγεια δράματα που δεν σηκώνουν λύσεις—
κι είναι μονότονος της θλίψης ο λυγμός
κι ένα βασανιστήριο οι αναμνήσεις.

Στα χρόνια της ζωής μου ο σκοπός
μια φέγγει και μια χάνεται μπροστά μου
σαν να 'ναι στην ομίχλη του κρυφός
σαν μια μαρμαρυγή μες την καρδιά μου.
Φάρος που λάμπει –στο λιμάνι Κολοσσός—
και σβήνει, στα σκοτάδια τα βαθιά μου.

ΑΛΕΚΤΟΝ

Στον Μάρκο Π.

Είμαστε οι προβολές μας, αναμφίβολα.
Για να μιλήσω, εξάντλησα τις λέξεις –
και προχωρώ, σκορπίζοντας τα είδωλα
σ' έναν καθρέφτη: πρέπει να διαλέξεις.

Ουρλιάζουνε τριγύρω τόσα στόμια,
τα βάραθρα που ανοίγοντ' ολοένα –
εκεί που σμίγουν όμοια κι ανόμοια
και γίνετ' ανδροθήλυκο, το Ένα.

Είμαστε οι προβολές μες τις οθόνες μας,
και κάπου κάπου πνίγοντ' οι φωνές μας.
Στερούνται πια νοήματος οι εικόνες μας
και σβήνουν μες το άχρονο οι κραυγές μας.

Και λίγο χρόνο – λίγο χρόνο ζήτησα!
Δεν ξέρεις πως πυκνώνουν οι σκιές μου –
αν είσαι Ρήγας κι είμ' ακόμα Ρήγισσα,
απ' την αρχή την πρώτη λέξη πες μου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ

Γεννήθηκε και ζούσε σ' έναν τόπο
όχι και τόσο -αλήθεια- μακρινό.
Κι αν πάλευε, δεν ήξερε τον τρόπο,
μα πήγαινε, κρατώντας το σταυρό

στο χέρι, κι όλο 'λεγαν οι αγγέλοι:
“Κλάψε ανθρωπάκο, θα γελάς στον ουρανό”

Πρώτη φορά, μικρός στη γειτονιά του
να μην τον παίζουν, μόνος! Τι πικρό...
Να μην ταιριάζει ή μοιάζει στη γενιά του
-άπειρες ώρες, σ' ένα βίο μοναχικό-

να τραγουδά η ουράνια κυψέλη:
“Κλάψε ανθρωπάκι, θα χαρείς στον ουρανό”

Δεύτερη πράξη: όσο μεγαλώνει
γύρω του υπάρχει κάτι διαφορετικό:
Μια αναπηρία, μι' αρρώστια τον κυκλώνει
ή ξένος είναι και δεν έχει θέση εδώ.

Στη Γη είν' ένα ανθρώπινο κονρέλι:
πρέπει να κλάψει για να βρει τον ουρανό.

Η τρίτη πράξη: μες την κοινωνία,
στο τμήμα της το παραγωγικό,
του λένε να ενταχθεί, στην εργασία—
κι ας είν' αδύναμος στο σώμα, στο μυαλό,
γιατί αλλιώς, κανένας δεν τον θέλει
— πριν κλάψει, ας φωτάει τον ουρανό.

Τέταρτο δράμα, όταν πρέπει ο ανθρωπάκος
— σαν βρίσκει μια δουλειά, με το στανιό —
τα ένσημα και τα χαρτιά του όλα κάπως
να φτιάξει, δίχως συνδικαλισμό.

Ρεπό και μπόνους τον μετρούν με το τσιγκέλι—
κι αν κλάψει, θα τα βρει στον ουρανό.

Το πέμπτο δράμα είν' η ίδια η ζωή του,
που κύκλους κάνει, κι όλο τρύπες στο νερό.
Βασανισμένος ο ανθρωπάκος: η ύπαρξή του
έχει τσακίσει, κι έτσι μοιάζει, από καιρό
σαν να τον σφίγγουν μ' ένα αόρατο κρικέλλι,
να κλάψει τώρα, πριν βρεθεί στον ουρανό.

Σήκω ανθρωπάκο, αγωνίσου, πάρε θέση.
Κοίταξε γύρω: να, κι εγώ που σου μιλώ
είμ' ανθρωπάκι σαν κι εσένα, έχω απωλέσει
στήριξη απ' τον κοινωνικό μου τον ιστό.

Kai μην νομίζεις πως κι εμένα δεν με μέλλει:
κλαίω από τώρα — δεν θα βρω τον ουρανό.